

Justitsministeriet

Civil- og Politiafdelingen

Kontor: Civilkontoret
Sagsnr.: 2005-156-0039
Dok.: HTR40307

Besvarelse af spørgsmål nr. 5 af 13. december 2005 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om juridisk rådgivning (L 65).

Spørgsmål:

”Hvorfor er reglerne i retsplejelovens § 126, stk. 2, (om prisen for rådgivning) og retsplejelovens § 261, stk. 1, (om at en person som yder juridisk rådgivning skal være over 18 år og uberygtet) ikke medtaget i lovforslaget?”

Svar:

1. Ifølge retsplejelovens § 126, stk. 2, må en advokat ikke kræve højere vederlag for sit arbejde, end hvad der kan anses for rimeligt. Bestemmelsen, der angiver den absolutte overgrænse for det salær, en advokat kan afkræve sin klient, giver mulighed for, at en advokats vederlag kan ned sættes eller bortfalde, hvis spørgsmålet indbringes for en kredsbestyrelse og eventuelt efterfølgende for Advokatnævnet, jf. retsplejelovens §§ 146 og 147, eller for domstolene under et civilt søgsmål.

Lovforslaget indeholder ikke regler om det højeste vederlag for den juridiske rådgivningsydelse. Derimod følger det af lovforslagets § 2, stk. 5, at rådgiveren i rådgivningsaftalen skal angive sin timepris eller eventuelle samlede pris for den pågældende ydelse. Hvis det ikke er muligt at angive timeprisen eller den samlede pris, skal det oplyses, på hvilket grundlag prisen beregnes.

Bestemmelsen har til formål at sikre aftageren af den juridiske rådgivning det bedst mulige grundlag for at vurdere, om man ønsker at indlede et samarbejde med vedkommende rådgiver, herunder om aftageren ønsker at betale den oplyste pris for rådgivningsydelsen, jf. afsnit 4.3.3. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Som ligeledes anført i lovforslaget, jf. afsnit 4.5. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, vil Forbrugerklagenævnets kompetence i tilknytning til ikrafttrædelsen af lovforslaget administrativt blive udvidet til også at omfatte juridisk rådgivning. Tvister imellem en juridisk rådgiver og en forbruger, herunder om størrelsen af vederlaget for rådgivningen, vil således kunne indbringes for Forbrugerklagenævnet.

For Forbrugerklagenævnets virksomhed er der dog fastsat minimums- og maksimumsbeløbsgrænser, hvilket bl.a. indebærer, at nævnet alene er kompetent til at behandle en klage over en tjenesteydelse, hvis vederlaget for ydelsen udgør mindst 800 kr. Forbrugerklagenævnet har imidlertid mulighed for at dispensere fra minimumsbeløbsgrænsen, f.eks. i tilfælde, hvor det skønnes, at forbrugeren kan fremsætte et krav af en vis størrelse over for rådgiveren, og hvor der synes at være stor sandsynlighed for, at forbrugeren kan få medhold i klagen. Desuden kan der dispenseres i tilfælde, hvor sagen er af generel eller principiel interesse, eller hvor en større gruppe af forbrugere har rejst krav over for den samme erhvervsdrivende.

Justitsministeriet finder på denne baggrund ikke, at der er grundlag for at gennemføre yderligere regulering med hensyn til vederlaget for den juridiske rådgivning.

2. Ifølge retsplejelovens § 261, stk. 1, må den, der uden at være advokat møder som fuldmægtig for parten, være over 18 år og uberygtet.

Kravet om, at procesfuldmægtigen skal være over 18 år, skal imidlertid ses i sammenhæng med retsplejelovens § 257, stk. 1, hvorefter en umyndig ikke kan optræde på egen hånd i retssager. Børn og unge under 18 år, der ikke har indgået ægteskab, er efter værgemålslovens § 1 mindreårige og dermed umyndige. Bestemmelsen har således til formål at sikre, at en person ikke kan fungere som procesfuldmægtig i en situation, hvor vedkommende – af aldersmæssige grund – selv ville være afskåret fra at optræde på egen hånd i en retssag.

Dette hensyn gør sig ikke gældende for så vidt angår ydelse af juridisk rådgivning, som ikke består i at møde i retten som procesfuldmægtig. Dertil kommer, at der efter Justitsministeriets opfattelse næppe er grund til at tro, at det i praksis vil forekomme i nævneværdigt omfang, at personer under 18 år fremover vil yde erhvervsmæssig juridisk rådgivning. Justitsministeriet finder herefter ikke, at der er behov for et lovbestemt krav om, at en juridisk rådgiver skal være fyldt 18 år.

3. Kravet i retsplejelovens § 261, stk. 1, om, at den, der uden at være advokat møder som fuldmægtig for parten, skal være uberygtet, er begrundet i, at den pågældende af offentligheden skal anses for værdig til udførelsen af dette hverv. En person, som er dømt for strafbart forhold, vil – afhængigt af det strafbare forholds karakter, den forløbne tid siden handlingens foretagelse mv. – kunne betyde, at vedkommende ikke lever op til kravet om at være uberygtet, og vedkommende kan dermed ikke fungere som procesfuldmægtig.

Indførelse af et tilsvarende krav for juridiske rådgivere vil imidlertid indebære en stillingtagen til en række vanskelige problemstillinger. Der vil således bl.a. skulle tages stilling til, hvilke former for strafbare forhold der i givet fald skal udelukke en rådgiver fra at yde juridisk rådgivning, her-

under om de strafbare forhold skal være begået i tilknytning til erhvervsudøvelse, f.eks. rådgivningsvirksomhed. Det bemærkes i den sammenhæng, at efter straffelovens § 79, stk. 2, vil retten til at yde juridisk rådgivning ved dom for strafbart forhold kunne frakendes, såfremt det udviste forhold begrundes en nærliggende fare for misbrug af stillingen.

Dertil kommer, at indførelse af et krav om, at en juridisk rådgiver skal være uberygtet, må forudsætte, at en myndighed efterprøver, om denne betingelse er opfyldt. Dette vil medføre, at der skal indføres en egentlig autorisations- eller godkendelsesordning for juridiske rådgivere.

En autorisationsordning vil efter Justitsministeriets opfattelse kunne fremstå som en offentlig garanti for, at rådgiverne har de fornødne kvalifikationer til at udøve juridisk rådgivning, og ordningen vil dermed give aftagerne af den juridiske rådgivning en ubegrundet tillid til rådgivningens kvalitet. En autorisationsordning vil imidlertid ikke kunne give nogen sikkerhed for rådgivernes kvalifikationer eller for kvaliteten af rådgivningsydelsen.

På den anførte baggrund finder Justitsministeriet ikke, at der bør indføres krav om, at en juridisk rådgiver skal være uberygtet.